

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.090 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2008 tot weigering van de aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 2 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor verzoekende partijen en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen op 3 december 1999 België binnen en verklaren zich vluchteling op 10 december 1999. Op 23 maart 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op

16 augustus 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf.

Deze beslissingen bevatten een niet-terugleidingsclausule inzake Colombia.

Bij arrest van de Raad van State nr. 102.307 van 21 december 2001 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 13 juni 2002 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij beslissing van 27 juli 2004 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 21 december 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad van State nr. 173.568 van 17 juli 2007 wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

Op 20 juli 2007 wordt de beslissing van 21 december 2004 ingetrokken.

Op 17 september 2007 geeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen advies over de actualiteit van de niet-terugleidingsclausule. Het advies luidt dat de niet-terugleidingsclausule die opgenomen was in de bevestigende beslissing van 16 augustus 2000 niet meer actueel is.

Op 28 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe beslissing in antwoord op de aanvraag van 13 juni 2002. De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard.

Op 4 januari 2008 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 13.465 van 30 juni 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het beroep tegen de beslissing van 28 november 2007 en tegen de bevelen van 4 januari 2008 verworpen.

Verzoekers dienen op 11 oktober 2007 een aanvraag in tot het verwerven van de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en op basis van de omzendbrief van 5 oktober 2006 betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, gewijzigd door de omzendbrief van 21 juni 2007. Op 12 januari 2008 wordt hiervan een attest van inontvangstname opgesteld door de stad Mechelen. Op 26 juni 2008 wordt deze aanvraag verzonden naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 19 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen:

"In antwoord op de aanvraag tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus (...) deel ik u mee dat dit verzoek geweigerd werd om volgende reden:

de niet-terugleidingsclausule in de bevestigende beslissing dd. 16/08/2000 is niet meer actueel en werd ingetrokken door het CGVS (zie bijlage).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Enig middel

Schending van artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 en van artikel 77 van de wet van 15.9.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Artikel 77, § 3, 1ste lid van de wet van 15.9.2006 luidt als volgt:

“De vreemdeling ten aanzien van wie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, overeenkomstig artikel 63/5, 4de lid, van de wet van 15.12.1980 een advies heeft verstrekt voor de datum bepaald in paragraaf 1 waaruit blijkt dat de terugleiding naar de grens van het land dat de vreemdeling is ontvlucht een gevaar voor zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid oplevert of de vreemdeling ten aanzien van wie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op grond van artikel 57/6, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 een gelijkaardig advies heeft verstrekt, wordt vanaf de in paragraaf 1 bedoelde datum, na vaststelling van zijn identiteit en op zijn verzoek door de Minister of zijn gemachtigde, in het bezit gesteld van een verblijfsdocument overeenkomstig artikel 49/2, §2 van de wet van 15.12.1980, als genietter van de subsidiaire beschermingsstatus, op voorwaarde dat hij het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft na het beëindigen van de asielprocedure, het gevaar bij een terugleiding nog actueel is en de vreemdeling geen gevaar oplevert voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

De bestreden beslissingen betwisten noch de identiteit van verzoekers, noch het feit dat ze België niet verlaten hebben, noch het feit dat ze geen gevaar opleveren voor de openbare orde.

Ze zijn enkel gebaseerd op de bewering dat het gevaar bij een terugleiding niet meer actueel is.

De twee bestreden beslissingen baseren zich enkel en alleen op het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dat aan de beslissingen toegevoegd werd.

Eerste onderdeel

A. Het advies waarop de bestreden beslissingen zich baseren, stelt niet de relevante vragen.

Alhoewel het advies de Colombiaanse veiligheidssituatie analyseert, verklaart het niet duidelijk in welke mate de veiligheidstoestand in Colombia en meer bepaald in Bogota tussen 2000 (hetzij het jaar dat de niet terugleidingsclausule genomen werd) en 2008 verbeterd zou zijn.

De beslissing is bijgevolg niet op relevante wijze gemotiveerd.

De enige vergelijking tussen de toestand in 2008 en de toestand in 2000 is onrechtstreeks en luidt als volgt:

“Aanslagen (vnl. bomaanslagen door guerilla) in de steden waarbij een groot aantal burgers vielen, kenden een hoge piek in de jaren 2001-2002, maar sinds 2002 - toen president Uribe aan de macht kwam, is de veiligheid in de steden opmerkelijk verbeterd.

In oktober-november 2006 vonden er wel enkele bomaanslagen plaats -toegeschreven aan het FARC-waarvan enkele in de grote steden Bogota en Cali, waarbij burgers werden gewond.”

De vergelijking heeft het echter over de "piekjaren" 2001-2002, maar niet over het jaar 2000, in hetwelk een niet terugleidingsclausule aan de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal ten aanzien van verzoekers gevoegd werd.

Het meer gedetailleerd antwoorddocument van de Cedoca-dienst van 7.6.2007 laat ook niet toe de veiligheidstoestand in 2000 met de veiligheidstoestand in 2008 te vergelijken.

Tweede onderdeel

Mocht Uw Raad per impossibilum oordelen dat de bestreden beslissing een vergelijking tussen de veiligheidstoestand in 2000 en de veiligheidstoestand in 2008 inhouden, zal vastgesteld moeten worden dat die analyse een kennelijke beoordelingsfout vormt.

Een vergelijking van de verslagen van Human Rights Watch voor het jaar 2000 en van het verslag van 2008 (stukken 3 en 4) vertonen dat er geen grondig verschil is in de toestand in Colombia tussen 2000 en 2008.

Die vergelijking staat in dezelfde lijn als de 8 documenten die verzoekers ter staving van hun aanvraag tot subsidiaire bescherming neerlegden, waaruit blijkt dat de toestand in Colombia niet verbeterde."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de beoordeling van feitelijke gegevens onder de materiële motiveringsplicht valt en dat zij in dit opzicht over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. In het advies van het Commissariaat-generaal over de actualiteit van de niet-terugleidingsclausule wordt gewezen op het feit dat het overgrote deel van de moorden niet gebeurt in het kader van de burgeroorlog, maar wel in het kader van interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en drugskartels. Het intern gewapend conflict vindt vooral plaats op het platteland en het aantal burgerslachtoffers ten gevolge hiervan is beperkt. Het advies bepaalt uitdrukkelijk dat er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd genomen in het licht van de concrete beschikbare voormelde gegevens en is gebaseerd op aanvaardbare motieven. Het kan verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij het advies over de actualiteit van de niet-terugleidingsclausule heeft gevolgd. Verzoekers lijken vooral het advies aan te vechten en minder de bestreden beslissingen zelf, zodat verwerende partij de relevantie van het middel in vraag stelt.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed zijn. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt vermeld dat de niet-terugleidingsclausules in de bevestigende beslissingen van 16 augustus 2000 niet meer actueel zijn en werden ingetrokken door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarvan het advies in bijlage gevoegd wordt. In het advies in bijlage wordt verwezen naar artikel 77, § 3 van de wet van 15 september 2006. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers uiten tevens kritiek op de inhoud van het advies van het Commissariaat-generaal. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

Artikel 77, § 3, eerste lid van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

"De vreemdeling ten aanzien van wie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, overeenkomstig artikel 63/5, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 een advies heeft verstrekt voor de datum bepaald in § 1 waaruit blijkt dat de terugleiding naar de grens van het land dat de vreemdeling is ontvlucht een gevaar voor zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid oplevert of de vreemdeling ten aanzien van wie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op grond van artikel 57/6, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980 een gelijkaardig advies heeft verstrekt, wordt vanaf de in § 1 bedoelde datum, na vaststelling van zijn identiteit en op zijn verzoek door de minister of zijn gemachtigde, in het bezit gesteld van een verblijfsdocument overeenkomstig artikel 49/2, §2 van de wet van 15 december 1980, als genietter van de subsidiaire beschermingsstatus, op voorwaarde dat hij het Belgisch grondgebied niet verlaten heeft na het beëindigen van de asielprocedure, het gevaar bij een terugleiding nog actueel is en de vreemdeling geen gevaar oplevert voor de openbare orde of de nationale veiligheid".

Het derde lid van hetzelfde artikel 77, § 3 luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde twijfels heeft inzake de actualiteit van het overeenkomstig artikel 63/5, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, verstrekte advies (...) moet hij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dienaangaande om een advies verzoeken.”

In casu werd de Commissaris-generaal om advies verzocht. Dit advies van 17 september 2007 luidt voor beide verzoekers als volgt:

“(…)

De niet-terugleidingsclausule die opgenomen was in de bevestigende beslissing dd. 16 augustus 2000 is NIET meer actueel. Volgens actueel beleid CGVS komen Colombianen in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet in principe niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus. Voortgaande op een algemene analyse van de veiligheidssituatie in Colombië waarbij ook de situatie in BOGOTA wordt toegelicht, kan geconcludeerd worden dat betrokkene als burger geen reëel risico loopt van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict. (zie bijgevoegd antwoorddocument CEDOCA co 2007-002w).

Ik geef hierbij samenvattend de belangrijkste vaststellingen aangaande de actuele situatie in Colombië: In Colombia woedt een burgeroorlog en zijn naar schatting 3,7 miljoen Colombianen op de vlucht voor het geweld dat voornamelijk de plattelandsbevolking treft.

Hoewel er steeds op gewezen wordt dat het conflict in Colombia dynamisch is, wijst een vergelijking van jaarlijkse kaarten van de intensiteit van de gewapende confrontaties erop dat deze zich grosso modo in eenzelfde zone blijven situeren, m.n. de grensgebieden met Venezuela, Ecuador, het gebied ten Zuiden van Cali (Departement Valle de Cauca), de departementen Meta, Caquita, Antioquia...

Analyse van het aantal moorden in Colombia geven aan dat Colombia een zeer gewelddadig land is. Van de 17.331 moorden van 2005 zou echter “slechts” 20 % (3321 moorden) direct te linken zijn aan het intern gewapend conflict. Eerdere analyses (o.m. voor het jaar 2004) spraken van 10 % aan het conflict gelinkte moorden.

Jaarlijks zouden zo'n 3000 burgers dodelijk slachtoffer zijn van het intern gewapend conflict.

De analyses geven steeds aan dat het conflict gerelateerd geweld op burgers in Colombia hoofdzakelijk plaatsvindt op het platteland, waar ook het gewapende conflict het meest intens woedt.

Het risico als burger slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van het intern gewapend conflict is veel hoger op het platteland dan in de grote steden. Dit neemt niet weg dat de steden in Colombia ook worden gekenmerkt door een hoge graad van geweld.

Het overgrote deel van de moorden in de steden zijn niet rechtstreeks gelinkt met het intern gewapend conflict, dan wel toe te schrijven aan interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en het fenomeen van ‘gerichte moorden’ (via huurmoordenaars).

Aanslagen (vnl. bomaanslagen door guerilla) in de steden waarbij een groot aantal burgers vielen, kenden een hoge piek in de jaren 2001-2002, maar sinds 2002 –toen president Uribe aan de macht kwam, is de veiligheid in de steden opmerkelijk verbeterd.

In oktober-november 2006 vonden er wel enkele bomaanslagen plaats –toegeschreven aan het FARC-, waarvan enkele in de grote steden Bogotá en Cali, waarbij burgers werden gewond.

De algemene opmerkingen omtrent de veiligheid in de steden gelden ook voor de stad BOGOTA. Het aantal moorden is zeer hoog in BOGOTA, maar voornamelijk te verklaren door het conflict tussen drugskartels.

Uit bovengange vaststellingen kan geconcludeerd worden dat het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict beperkt is en niet van die aard is dat men kan besluiten dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

De conclusie van de Commissaris-generaal is dat de niet-terugleidingsclausule niet meer actueel is. Zoals bepaald in voormeld artikel 77, § 3, eerste lid vormt de omstandigheid dat het gevaar bij een terugleiding nog actueel is, een voorwaarde opdat de gemachtigde van de minister aan de vreemdeling een verblijfsdocument als genietter van de subsidiaire beschermingsstatus aflevert. Nu aan deze voorwaarde niet voldaan is, is het niet kennelijk

onredelijk dat de gemachtigde van de minister het verzoek weigert om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De minister kan bij twijfel over de actualiteit van de niet-terugleidingsclausule niet op zelfstandige wijze beslissen maar moet hieromtrent de Commissaris-generaal om advies vragen. In casu heeft de gemachtigde dit advies gevraagd en gevolgd en hij verwijst ernaar in de bestreden beslissingen. Verzoekers betwisten de inhoud van dit advies, ze zetten uiteen dat dit advies geen vergelijking inhoudt tussen de toestand van 2000 en van 2008 in Colombia en meer bepaald in Bogota. Uit de bewoordingen van artikel 77, § 3, eerste en derde lid van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijkt dat de Commissaris-generaal een advies dient te verschaffen over de actualiteit van de niet-terugleidingsclausule. Er worden geen inhoudelijke criteria vermeld waaraan de inhoud van dit advies zou moeten voldoen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn ruime appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door dit advies te volgen.

In de mate waarin verzoekers de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inroepen, wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

Het enig middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.